

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.004 van 4 september 2002
in de zaak A. 113.016/XIV-7370.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat S. VANDERVAEREN,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Brederodestraat 13

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 16 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 5 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 21 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. VANGRUNDERBEEK die, loco Advocaat S. VANDERVAEREN verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Iraanse nationaliteit, is België binnengekomen op 27 augustus 2001 en heeft zich op 28 augustus 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 5 september 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 oktober 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde tijdens het verhoor in dringend beroep dat u zich op 20/4/1378 (Iraanse jaartelling, stemt overeen met 11/7/1999) te voet naar uw leverancier, meneer Sedagat, zou hebben begeven, maar dat diens winkel gesloten was, waarop u zou besloten hebben terug te keren naar uw zaak. Op dat ogenblik zou u toevallig in een manifestatie zijn terechtgekomen die plaatsvond in de straat waar uw leverancier zijn zaak had. U zou samen met de massa slogans gescandeerd hebben tegen de Hezbollah (niet-officiële militie-éénheid), waarna u onmiddellijk zou zijn gearresteerd door vier agenten in burger van de Hezbollah. De agenten zouden u gehandboeid en geblinddoekt hebben, ze zouden u hebben geslagen en daarna vervoerd hebben naar een gevangenis waar u drie maanden zou zijn vastgehouden. Tijdens deze drie maanden gevangenschap zou u telkens een aantal keer per week zijn ondervraagd en geslagen. Na drie maanden zou u zonder specifieke aanleiding zijn vrijgelaten en thuis zijn afgezet. Nadat u na een maand en half weer zou zijn gaan werken, zouden agenten van de Hezbollah u

gedurende een jaar en half een drietal keer per week zijn komen lastig vallen in uw winkel. Ze zouden u hebben ondervraagd en ervan beschuldigd hebben deel uit te maken van de Mujaheddin. Tijdens de laatste maand voor uw vertrek uit Iran zouden ze u drie maal in uw winkel zijn komen bedreigen met de dood. Hierop zou u hebben besloten het land te verlaten wat u dankzij de hulp van een vriend van uw oom ook zou gedaan hebben op 25/5/1380 (16/8/2001). Vanuit Teheran zou u die dag vertrokken zijn naar Tabriz om vandaar via Turkije achtereenvolgens door te reizen naar Duitsland en Frankrijk. Op 27/8/2001 zou u in België zijn aangekomen en de volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Er dient vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS). Zo verklaarde u tijdens uw verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat u zou zijn opgepakt door de Hezbollah terwijl u op weg was naar het magazijn van uw leverancier en u voorbij de massa studenten liep (zie verhoorverslag DVZ, nr.42). Op het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u dat de winkel van uw leverancier gesloten was en u daarop onvrijwillig terecht zou zijn gekomen in een manifestatie, u mee slogans tegen de Hezbollah zou hebben gescandeerd, waarop u zou zijn opgepakt (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Vervolgens verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u één maand na de eerste arrestatie zou zijn vrijgelaten en u in totaal driemaal zou zijn opgepakt door de Hezbollah (zie verhoorverslag DVZ, nr.42), terwijl u op het Commissariaat-generaal stelde dat u éénmaal zou zijn opgepakt door de Hezbollah en u drie maanden lang zou zijn vastgehouden (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Vervolgens vermeldde u tijdens uw verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er na uw vrijlating klanten naar uw winkel zouden gekomen zijn die de prijzen vroegen van de meubels en u zou vermoed hebben dat het om leden van de Hezbollah ging, die u controleerden. U zou dit hebben gemerkt aan hun uiterlijk (zie verhoorverslag DVZ, nr.42). Op het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u dat er na uw vrijlating leden van de Hezbollah naar uw winkel zouden zijn gekomen, die u lastig vielen en u ondervroegen en u ervan beschuldigden deel uit te maken van de Mujaheddin (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Vervolgens beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u voor uw vertrek uit Iran anonieme dreig telefoons zou hebben gehad, waarin u zou bedreigd zijn met de dood. Vooral de laatste tien dagen voor uw vertrek zou u veel van die bedreigingen gekregen hebben per telefoon (zie verhoorverslag DVZ, nr.42). Op het Commissariaat-generaal echter beweerde u dat u de laatste maand voor uw vertrek driemaal bedreigd werd met de dood en dit telkens mondeling gebeurde door de Hezbollah-agenten die in uw winkel kwamen. De laatste bedreiging zou u vijftien dagen voor uw vertrek hebben gekregen (zie verhoorverslag CGVS, p.6,7).

Deze manifeste tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen, maken dat geen geloof meer kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw asielrelaas.

Het door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde stuk (kopie boekje burgerlijke stand) tenslotte, betreft enkel uw identiteit en is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als middelen aanvoert :

“De verwerping van het dringend beroep wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt gemotiveerd :

‘U verklaarde tijdens het verhoor in dringend beroep dat u zich op 20/1/1378 (Iranse jaartelling, stemt overeen met 11/7/1999) te voet naar uw leverancier, meneer Sedagat, zou hebben begeven, maar dat diens winkel gesloten was, waarop u zou besloten hebben terug te keren naar uw zaak. Op dat ogenblik zou u toevallig in een manifestatie zijn terechtgekomen die plaatsvond in de straat waar uw leverancier zijn zaak had. U zou samen met de massa slogans gescandeerd hebben tegen de Hezbollah (niet-officiële militie-éénheid), waarna u onmiddellijk zou zijn gearresteerd door vier agenten in burger van de Hezbollah. De agenten zouden u gehandboeid en geblinddoekt hebben,

ze zouden u hebben geslagen en daarna vervoerd hebben naar een gevangenis waar u drie maanden zou zijn vastgehouden. Tijdens deze drie maanden gevangenschap zou u telkens een aantal keer per week zijn ondervraagd en geslagen. Na drie maanden zou u zonder specifieke aanleiding zijn vrijgelaten en thuis zijn afgezet Nadat u na een maand en half weer zou zijn gaan werken, zouden agenten van de Hezbollah u gedurende een jaar en half een drietal keer per week zijn komen lastig vallen in uw winkel. Ze zouden u hebben ondervraagd en ervan beschuldigd hebben deel uit te maken van de Mujaheddin. Tijdens de laatste maand voor uw vertrek uit Iran zouden ze u driemaal in uw winkel zijn komen bedreigen met de dood. Hierop zou u hebben besloten het land te verlaten wat u dankzij de hulp van een vriend van uw oom ook zou gedaan hebben op 25/5/1380 (16/8/2001). Vanuit Teheran zou u die dag vertrokken zijn naar Tabriz om vandaar via Turkije achtereenvolgens door te reizen naar Duitsland en Frankrijk. Op 27/8/2001 zou u in België zijn aangekomen en de volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Er dient vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS). Zo verklaarde u tijdens uw verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat u zou zijn opgepakt door de Hezbollah terwijl u op weg was naar het magazijn van uw leverancier en u voorbij de massa studenten liep (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42). Op het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u dat de winkel van uw leverancier gesloten was en u daarop onvrijwillig terecht zou zijn gekomen in de manifestatie, u mee slogans tegen de Hezbollah zou hebben gescandeerd, waarop u zou zijn opgepakt (zie verhoorverslag CGVS, p. 4). Vervolgens verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u één maand na de eerste arrestatie zou zijn vrijgelaten en u in totaal driemaal zou zijn opgepakt door de Hezbollah (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42), terwijl u op het Commissariaat-generaal stelde dat u éénmaal zou zijn opgepakt door de Hezbollah en u drie maanden lang zou zijn vastgehouden (zie verhoorverslag CG VS, p. 5). Vervolgens vermeldde u tijdens uw verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er na uw vrijlating klanten naar uw winkel zouden gekomen zijn die de prijzen vroegen van de meubels en u zou vermoed hebben dat het om leden van de Hezbollah ging, die u controleerden. U zou dit hebben gemerkt aan hun uiterlijk (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42). Op het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u dat er na uw vrijlating leden van de Hezbollah naar uw winkel zouden zijn gekomen, die u lastig vielen en u ondervroegen en u ervan beschuldigden deel uit te maken van de Mujaheddin (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Vervolgens beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u voor uw vertrek uit Iran anonieme dreig telefoons zou hebben gehad, waarin u zou bedreigd zijn met de dood. Vooral de laatste tien dagen voor uw vertrek zou u veel van die bedreigingen gekregen hebben per telefoon (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42). Op het Commissariaat-generaal echter beweerde u dat u de laatste maand voor uw vertrek drie maal bedreigd werd met de dood en dit telkens mondeling gebeurde door de Hezbollah-agenten die in uw winkel kwamen. De laatste bedreiging zou u vijftien dagen voor uw vertrek hebben gekregen (zie verhoorverslag CG VS, p. 6, 7).

Deze manifeste tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen, maken dat geen geloof meer kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw asielrelaas.

Het door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde stuk (kopie boekje burgerlijke stand) tenslotte, betreft enkel uw identiteit en is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen'.

Zoals hierna zal worden aangegeven, is deze motivering gebaseerd op een onvolledige weergave van de feiten. Bovendien werden, in de loop van de procedures zoals ze hierboven werden weergegeven, de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de verplichting van de overheid zich te informeren over alle elementen die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van het dossier en het recht van verdediging geschonden.

3.1 Schending van de motiveringsplicht opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980.

Vooreerst dient de motivering, die het Commissariaat-Generaal aan haar beslissing van 16 oktober 2001 ten gronde legt, beschouwd te worden als zijnde onvoldoende. Meer bepaald wijst het Commissariaat-Generaal de asielaanvraag van verzoeker af op grond van de loutere overweging dat er zich een aantal tegenstrijdigheden voordoen in het relaas van verzoeker. Met betrekking tot dit argument moet echter opgemerkt worden

dat de eventuele tegenstrijdigheden van het relaas van verzoeker niet als determinerend mogen worden beschouwd in het kader van de gebeurtenissen waarvan verzoeker het slachtoffer is geweest. Het gaat hierbij namelijk om loutere details, waarvan niet verwacht kan worden dat verzoeker deze steeds even correct weergeeft. Het Commissariaat-Generaal lijkt hier voorbij te gaan aan het feit dat verzoeker zware jaren achter de rug heeft.

Bovendien kan uit het relaas van verzoeker voor de dienst vreemdelingenzaken en het relaas weergegeven in zijn brief tot dringend beroep exact hetzelfde verhaal worden gedistilleerd. Alles wijst er dan ook op dat de eventuele belangrijke tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het feit dat de commissie een aantal punten niet verder uitdiepte en aan het feit dat verzoeker afkomstig is van een andere streek dan de tolk. De oorspronkelijke taal van verzoeker is niet het zuivere Perzisch, doch het Turks-Azari. De eerste tegenstrijdigheid die de commissie in haar motivering aanhaalt betreft het feit dat verzoeker tijdens zijn eerste interview beweerde zou hebben dat hij werd opgepakt toen hij naar de winkel wandelde, daar waar hij later verklaarde dat hij achteraf ook effectief deelnam aan de betoging. Verzoeker heeft tijdens het eerste interview echter nooit ontkend dat hij aan de betoging zou hebben deelgenomen, doch liet deze precisering om begrijpelijke redenen achterwege. Dit verandert echter niets aan de essentie van de zaak en aan het feit dat verzoeker effectief werd opgepakt door een aantal leden van de Hezbollah.

Verder haalt de commissie aan dat er een tegenstrijdigheid bestaat voor wat betreft het relaas over het aantal en de duur van de aanhoudingen. Hier moet echter worden vastgesteld dat het relaas van verzoeker gedaan voor de dienst vreemdelingenzaken volledig overeenstemt met zijn schriftelijke uiteenzetting van de feiten die hij de commissie liet toekomen, maar waarnaar niet wordt verwezen in de beslissing en waarmee duidelijk geen rekening werd gehouden.

De verwarring die desbetreffende ontstond is eenvoudig te verklaren door het feit dat verzoeker wel degelijk 3 maanden gevangen werd gehouden, doch niet ononderbroken. Zoals blijkt uit het relaas der feiten werd verzoeker driemaal, met tussenpozen van één maand, opgenomen door de leden van de Hezbollah. Een eerste maal naar aanleiding van de deelname van verzoeker aan de betoging, de twee andere malen werd verzoeker vanuit zijn winkel meegenomen naar de gevangenis. Elke gevangenneming duurde ongeveer één maand, wat het totaal brengt op drie maanden arrestatie.

Om redenen die hierboven reeds uiteen werden gezet is dit aspect van het relaas niet correct vertaald geweest. Gezien de commissie, op basis van het interview voor de dienst vreemdelingenzaken en het schriftelijke relaas van verzoeker, wist dat verzoeker de vorige malen sprak over drie arrestaties had het hieromtrent enige verduidelijking dienen te vragen, wat niet geschiedde. Wel verwees men naar de schriftelijke verklaring van verzoeker en vroeg men hem of het relaas dat hij net had gegeven hiermee overeenstemde, waarop hij bevestigend antwoordde. Verzoeker ging er aldus, en terecht, van uit dat zijn relaas overeenstemde met wat hij schriftelijk reeds verklaarde. De derde tegenstrijdigheid, namelijk over de bezoeken van leden van de Hezbollah aan de winkel van verzoeker, kan evenmin worden beschouwd als voldoende motief om de aanvraag van verzoeker af te wijzen. Beide verklaringen zijn immers niet onverenigbaar met mekaar. Het spreekt immers voor zich dat de leden van de Hezbollah tactisch te werk gingen en niet te snel argwaan wensten te wekken. Zij hebben zich dan ook eerst voorgedaan als klanten, prijzen gevraagd, doch nooit iets gekocht. Maar geleidelijk aan verkregen deze bezoeken een meer agressief karakter en werd verzoeker steeds vaker ondervraagd omtrent zijn politieke activiteiten. De leden van de Hezbollah deden na verloop van tijd dan ook geen moeite meer om hun bedoelingen te verhullen. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met het feit dat deze bezoeken gespreid waren over een periode van anderhalf jaar.

Tenslotte haalt de commissie aan dat verzoekers relaas tegenstrijdigheden vertoont in zoverre hij enerzijds stelde mondeling te zijn bedreigd en anderzijds gewag maakte van telefonische bedreigingen. Doch ook wat dit aspect betreft kan geen sprake zijn van een tegenstrijdigheid doch van een hiaat in de ondervragingen tijdens het laatste interview. Aangezien tijdens dit laatste interview enkel gesproken werd over de bezoeken van de leden van de Hezbollah aan de winkel van verzoeker heeft hij inderdaad geen gewag meer gemaakt van de dreig telefoons.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat verzoeker tegenstrijdigheden heeft verteld, die van wezenlijke aard zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van

de asielaanvraag. Het Commissariaat moet er zich immers toe beperken na te gaan of de betrokkene effectief een gegronde vrees kan laten gelden voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Verzoeker is, na vele traumatische ervaringen, zijn geboorteland ontvlucht om in een vreemd land, met een voor hem vreemde cultuur terecht te komen. Dit alles heeft natuurlijk voor heel wat psychische spanningen gezorgd, wat minieme tegenstrijdigheden kan verklaren.

3.2 Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de verplichting van de overheid zich te informeren over alle elementen die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van het dossier.

Zoals hoger reeds vermeld heeft de commissie tijdens het laatste interview van verzoeker nagelaten zich te informeren over een aantal belangrijke elementen, die uiterst relevant zijn voor de beoordeling van het dossier.

Meer in het bijzonder is men niet dieper ingegaan op het feit dat verzoeker tot tweemaal toe verklaarde dat hij drie maal werd gearresteerd door de Hezbollah. Tijdens het laatste interview werden hieromtrent geen verdere vragen gesteld, waardoor de commissie verkeerdelijk de indruk in stand hield dat er sprake was van één enkele aanhouding van drie maanden.

Ook voor wat de bedreigingen betreft waarvan verzoeker gedurende anderhalf jaar het slachtoffer was kan hetzelfde gezegd worden.

3.3 Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het recht van verdediging.

Tijdens het interview voor het commissariaat generaal werd het recht van verdediging van verzoeker op ernstige wijze geschonden, doordat hem de mogelijkheid werd ontnomen om zich duidelijk verstaanbaar te maken, daar de tolk zijn oorspronkelijke taal niet machtig was.”;

2.2.1. Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de tegenstrijdigheden niet enkel betrekking hebben op details, zoals verzoeker beweert, maar op elementen die essentieel zijn; dat naar aanleiding van zijn asielaanvraag verzoeker heeft verklaard een beroep te willen doen op een tolk Perzisch; dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de aanwezigheid van een tolk Perzisch geschiedde; dat verzoeker nooit om bijstand verzocht heeft van een tolk Turks-Azeri; dat betreffende de eerste tegenstrijdigheid verzoeker in het eerste middel stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet ontkend heeft dat hij aan de betoging zou hebben deelgenomen, maar dat hij deze precisering weggelaten heeft; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker hierover het volgende verklaard heeft : “Op 11/07/1999 (20/04/1378) ging ik materiaal kopen voor mijn winkel bij SEDAQAT. In dit magazijn ging ik meestal mijn materiaal kopen. Deze datum was ook de 3de dag van de studentenbetoging. Toen ik voorbij deze massa studenten liep naar het magazijn waar ik mijn inkopen zou doen, werd ik opgepakt door 4 mensen die in burger gekleed waren. Het waren mannen van de HEZBOLLAH.”; dat het al of niet deelnemen aan een betoging in het licht van een asielaanvraag beschouwd kan worden als een belangrijk element dat verzoeker reeds van bij zijn eerste verklaringen voldoende had moeten toelichten; dat betreffende de tweede tegenstrijdigheid dient vastgesteld te worden dat, ongeacht of de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken overeenstemmen met zijn geschreven verklaringen in dringend beroep, deze verklaringen tegenstrijdig blijven met hetgeen verzoeker verklaard heeft bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker verklaarde dat hij driemaal voor een periode van één maand

opgepakt werd; dat bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband werd genoteerd (verhoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen p. 5): “-KV alleen. Er was niemand. KV werd drie maanden vastgehouden. Elke week naar andere kamer gebracht. Slagen + ondervragingen. 3 dagen/week zo. Elke week 3 maand lang? Ja. ze sloegen me voortdurend. ogen geblinddoekt.

- Na drie maand vrij. Voorwaarden? KV heeft iets getekend”; dat hieruit duidelijk blijkt dat er drie opeenvolgende maanden bedoeld werden; dat verzoeker tijdens het interview niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid, geen onregelmatigheid uitmaakt; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is een asielzoeker tijdens het verhoor te confronteren met tegenstrijdigheden; dat betreffende de derde tegenstrijdigheid verzoeker stelt dat deze verklaringen elkaar aanvullen; dat in het kader van een asielrelaas aangenomen kan worden dat er een belangrijk onderscheid bestaat tussen een vermoeden dat men gecontroleerd wordt en effectief lastiggevalen en beschuldigd worden; dat van een asielzoeker trouwens mag verwacht worden dat hij de essentiële elementen van zijn relaas reeds van bij het begin voldoende uiteenzet; dat de tegenstrijdigheid zoals die voorkomt in de verklaringen van verzoeker dus geenszins wordt weerlegd; dat, wat de dreigtelefoontjes betreft, dient opgemerkt te worden dat van verzoeker verwacht kon worden dat hij dit incident tijdens elk verhoor vermeldde; dat een dreigtelefoontje immers een belangrijk element lijkt in een asielrelaas; dat de tegenstrijdigheden steun vinden in het dossier en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze kon aanhalen in zijn beslissing om aan te tonen dat verzoeker bedrieglijke verklaringen afgelegd heeft; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.2. Overwegende dat, zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is om verzoeker tijdens het verhoor te confronteren met tegenstrijdigheden; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.2.3. Overwegende dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratief beroep is; dat het derde middel faalt naar recht;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier september tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.